Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Victor Sandu
Dosarul nr. 2r-595/26
(2-26012569-02-2r-25032026)

D E C I Z I E

4 mai 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț şi Constantin Roșca

examinând fără participarea părților, recursul declarat de către Elena Bulat,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 februarie 2026, prin care s-a admis cererea privind asigurarea acțiunii,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Victor Slivinschi către Elena Bulat, intervenienți accesorii Agenția Servicii Publice și Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sect. Ciocana, mun. Chișinău cu privire la stabilirea paternității și operarea modificărilor în actul de stare civilă privind înregistrarea nașterii copilului minor,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La data de 03 februarie 2026, Slivinschi Victor a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Bulat Elena, intervenienți accesorii Agenția Servicii Publice și Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sect. Ciocana, mun. Chișinău cu privire la stabilirea paternității și operarea modificărilor în actul de stare civilă privind înregistrarea nașterii copilului minor.

Concomitent, reclamantul a formulat cerere de asigurare a acțiunii, solicitând aplicarea interdicției pârâtei Elena Bulat și oricărui însoțitor împuternicit de aceasta de a părăsi teritoriul Republicii Moldova împreună cu minorul ***** Bulat până la soluționarea definitivă a cauzei.

În motivarea cererii, reclamantul a invocat existența unui risc real de sustragere a minorului de la jurisdicția instanțelor naționale, în condițiile în care pârâta ar fi locuit anterior peste hotare, ar fi manifestat intenția de a se stabili în străinătate și ar fi solicitat reclamantului să o urmeze, circumstanțe care, în opinia sa, creează riscul deplasării neautorizate a copilului în afara țării și imposibilitatea efectuării expertizei genetice, probă esențială pentru soluționarea cauzei.

Ulterior, reprezentantul reclamantului, avocatul Arina Țurcan Donțu, a depus o cerere de completare a cererii de asigurare a acțiunii, indicând că între părți a existat o relație de concubinaj în perioada 2023–2025, din care s-a născut minorul ***** Bulat la data de *****.

Se susține că, imediat după nașterea copilului, la începutul lunii octombrie 2025, pârâta a părăsit domiciliul comun, întrerupând complet comunicarea cu reclamantul, refuzând să răspundă la apeluri și mesaje și blocându-l în aplicațiile de comunicare.

La data de 13.10.2025, pârâta i-ar fi comunicat reclamantului un cont bancar în care acesta a transferat suma de 20000 lei cu titlu de întreținere a copilului, însă ar fi continuat să refuze orice formă de dialog privind situația juridică și relația cu minorul.

Totodată, se indică faptul că la 27.10.2025, prin intermediul executorului judecătoresc Andrei Gosic, pârâtei i-a fost comunicată o notificare prin care reclamantul solicita stabilirea unei date la Agenția Servicii Publice pentru perfectarea actului de naștere și depunerea declarației de recunoaștere a paternității. Potrivit procesului-verbal de înmânare, notificarea a fost recepționată de pârâtă, însă aceasta nu ar fi dat curs solicitării.

Reclamantul mai susține, că la 02.11.2025 a aflat că pârâta ar fi organizat botezul copilului fără a-l informa cu privire la data și locul evenimentului, fapt care l-ar fi exclus dintr-un moment important al vieții minorului. Ulterior, acesta s-a deplasat la mănăstirea „Condrița", unde a avut loc ceremonia religioasă.

Se mai arată că, din circumstanțele respective, reclamantul a dedus că certificatul de naștere ar fi fost deja eliberat, posibil fără înscrierea sa ca tată al copilului.

Începând cu data de 07.11.2025, pârâta i-ar fi permis reclamantului să viziteze minorul doar în prezența sa, refuzând orice discuție privind recunoașterea paternității sau modificarea actelor de stare civilă, ceea ce ar demonstra, în opinia reclamantului, o atitudine de excludere sistematică din viața copilului.

În continuare, reclamantul susține că a aflat că pârâta ar fi părăsit temporar teritoriul Republicii Moldova împreună cu minorul, revenind ulterior, iar în prezent, deși se află în țară, există un risc iminent ca aceasta să părăsească din nou teritoriul statului odată cu informarea despre existența litigiului.

În acest context, reclamantul apreciază că o eventuală deplasare a copilului în afara țării ar face imposibilă efectuarea expertizei genetice, probă determinantă pentru stabilirea paternității, precum și ar îngreuna sau chiar ar face imposibilă executarea viitoarei hotărâri judecătorești.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 februarie 2026, s-a admis cererea de aplicare a măsurilor de asigurare formulată de reclamantul Victor Slivinschi. S-a aplicat măsura de asigurare a acțiunii, constând în interzicerea ieșirii din teritoriul Republicii Moldova a copilului minor ***** Bulat, a.n. *****, atunci când aceasta este însoțită de mama sa, Elena Bulat, a.n. *****, identificată prin codul personal IDNP: ***** (conform actelor eliberate de autoritățile Republicii Moldova) și prin CNP ***** (conform actelor eliberate de autoritățile României) sau însoțită de orice altă persoană împuternicită de mama sa, Elena Bulat, a.n. *****, identificată prin codul personal IDNP: ***** (conform actelor eliberate de autoritățile Republicii Moldova) și prin CNP ***** (conform actelor eliberate de autoritățile României) până la soluționarea definitivă a cauzei.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 9 martie 2026 Elena Bulat, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 februarie 2026,

solicitând admiterea recursului, casarea încheierii contestate și emiterea unei hotărîri, prin care să fie respinsă integral cererea de asigurare a acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Argumentele părților:

În motivarea recursului, partea recurentă a susținut că instanța de fond a reținut existența unui pretins „risc real și iminent" de părăsire definitivă a țării exclusiv în baza afirmațiilor subiective și declarative ale intimatului, fără ca acestea să fie susținute de probe pertinente și concludente administrate la materialele dosarului.

Consideră, că măsura asiguratorie dispusă este neîntemeiată și arbitrară, întrucât, potrivit art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă, asigurarea acțiunii poate fi admisă doar în cazul în care neaplicarea acesteia ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, iar această imposibilitate trebuie să rezulte din circumstanțe obiective, dovedite prin fapte concrete, și nu din simple presupuneri sau temeri ale părții.Or, în speță, intimatul nu a prezentat nici un element probator, care să indice o conduită concretă de pregătire a părăsirii definitive a țării, precum achiziționarea biletelor de călătorie, existența unor angajamente de muncă în străinătate, transferul centrului de interese sau înstrăinarea bunurilor deținute în Republica Moldova. Simpla invocare a unei intenții ipotetice nu poate fundamenta restrângerea unui drept fundamental, precum libertatea de circulație.

În acest context a susținut, că instanța de fond a transformat astfel o percepție subiectivă a intimatului într-o prezumție de pericol real, fără a identifica elemente obiective care să demonstreze iminența riscului de sustragere a minorului de la jurisdicția instanței. O asemenea abordare echivalează cu validarea unei temeri personale, în lipsa oricărei confirmări factuale.

A opiniat, că măsura asiguratorie trebuie să fie justificată de existența unui pericol concret și actual pentru executarea viitoarei hotărâri, iar nu de simple suspiciuni sau ipoteze. În speță, nu a fost demonstrat în niciun mod cum desfășurarea procesului de stabilire a paternității ar deveni imposibilă fără aplicarea interdicției de părăsire a țării.

Totodată, recurenta subliniază că la dosar nu există probe, care să confirme o intenție reală și iminentă de sustragere a pârâtei împreună cu minorul. În lipsa unor asemenea dovezi, susținerile intimatului rămân la nivel de afirmații personale, insuficiente pentru a justifica o măsură restrictivă de o asemenea gravitate.

Deși art. 175 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă conferă instanței posibilitatea de a interzice săvârșirea unor acte determinate, exercitarea acestei competențe trebuie să respecte strict condițiile legalității, necesității și proporționalității. Or, interdicția aplicată în cauză are efecte excesive, afectând în mod direct libertatea de circulație a pârâtei și a minorului, cu consecințe semnificative asupra exercitării autorității părintești.O astfel de măsură trebuie analizată și prin prisma art. 27 din Constituția Republicii Moldova și art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care garantează dreptul la liberă circulație și respectarea vieții private și de familie. Orice ingerință în aceste drepturi trebuie să fie strict necesară într-o societate democratică și proporțională cu scopul urmărit.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, inclusiv în cauza *Baumann vs. Franța*, restrângerea libertății de circulație este admisibilă doar în prezența unor motive relevante și suficiente, bazate pe riscuri reale, nu ipotetice.

A menționat, că în speță, instanța de fond a aplicat măsura cea mai restrictivă fără a demonstra caracterul indispensabil al acesteia, ignorând faptul că scopul urmărit - asigurarea

desfășurării procesului și eventual a executării hotărârii putea fi atins prin obligații de informare, citare corespunzătoare sau alte garanții procedurale.

Astfel, consideră, că măsura asiguratorie dispusă este lipsită de suport probator, disproporționată și contrară exigențelor art. art.174-175 Cod de procedură civilă, precum și standardelor constituționale și convenționale privind protecția drepturilor fundamentale.

La cererea de recurs reprezentantul intimatului Victor Slivinschi, avocata Arina Țurcan-Donțu a prezentat referința, prin care și-a exprimat dezacordul cu argumentele expuse în cererea de recurs, solicitînd respingerea acesteia și menținerea încheierii instanței de fond.

Termenul de declarare a recursului:

Conform art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Din actele cauzei Colegiul judiciar a constatat, că încheierea contestată a fost pronunțată la 18 februarie 2026, iar cererea de recurs a fost depusă la 9 martie 2026, cu respectarea termenului instituit de lege.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând legalitatea și temeinica încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că, recursul este întemeiat şi pasibil de admis, cu casarea încheierii contestate, soluționând prin decizie problema în fond, reieșind din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părţilor.

În conformitate cu art. 427 lit. c) din Codul de procedură civilă, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să admită recursul şi să caseze integral sau parţial încheierea, soluționând prin decizie problema respectivă.

Potrivit art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În temeiul art. 175 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept să interzică pîrîtului săvîrşirea unor anumite acte.

În conformitate cu art. 177 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

În acest context Colegiul notează că, asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.

Astfel, Colegiul subliniază că pentru a dispune aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii nu este suficientă acceptarea spre examinare a cererii de chemare în judecată cu caracter patrimonial, ci este necesar ca judecătorul sau instanța de judecată să stabilească, în baza probelor și argumentelor prezentate de reclamant, că neluarea unor astfel de măsuri ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În această ordine de idei, Colegiul reține că stabilirea oricărei restricții față de pârât, prin măsurile de asigurare a acțiunii, se permite doar în cazuri excepționale, în baza unor temeiuri expres prevăzute de Codul de procedură civilă.

Colegiul relevă că, la pronunțarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, judecătorul urmează să verifice: raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor de asigurare; dacă există pericolul in mora (pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părțile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate este în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

Astfel, Colegiul notează următoarele. Obiectul litigiului dedus judecății îl constituie stabilirea paternității și operarea modificărilor în actul de stare civilă privind înregistrarea nașterii copilului minor.

Prin cererea de asigurare reclamantul Victor Slivinschi a solicitat solicitat aplicarea interdicției pârâtei Bulat Elena, născută la *****, precum și a oricărui însoțitor împuternicit de aceasta, de a părăsi teritoriul Republicii Moldova împreună cu minorul Bulat *****, născută la *****, până la soluționarea definitivă a cauzei.

În motivarea cererii, reclamantul a invocat că pârâta ar fi locuit anterior peste hotare, ar fi manifestat intenția de a nu rămâne în Republica Moldova și ar fi solicitat acestuia stabilirea în străinătate, susținând că aceste circumstanțe ar crea un risc concret de deplasare a minorului în afara țării, ceea ce ar putea împiedica efectuarea expertizei genetice și, implicit, executarea unei eventuale hotărâri judecătorești.

Instanța de fond, verificând situația și stare de fapt a pricinii în coraport cu cadrul legal pertinent și aplicabil speței, a admis cererea privind asigurarea acțiunii, dispunând interzicerea ieșirii din teritoriul Republicii Moldova a copilului minor ***** Bulat, atunci când aceasta este însoțită de mama sa, Elena Bulat, sau însoțită de orice altă persoană împuternicită de mama sa, Elena Bulat, până la soluționarea definitivă a cauzei.

În motivarea soluției, instanța de fond a reținut existența unui risc real și iminent ca pârâta să împiedice desfășurarea procesului prin deplasarea minorului în afara teritoriului Republicii Moldova, fără consimțământul tatălui sau al instanței, apreciind că o asemenea conduită ar face imposibilă efectuarea expertizei genetice și ar compromite executarea hotărârii judecătorești.

Colegiul, însă, consideră concluzia instanței de fond una greșită, insuficient fundamentată sub aspect probatoriu și neconformă exigențelor legale prevăzute de art. art.174-175 Cod de procedură civilă.

Potrivit normelor citate, măsurile de asigurare a acțiunii reprezintă remedii procesuale excepționale, care pot fi dispuse exclusiv în prezența unui risc real, concret și actual, apt să compromită sau să îngreuneze în mod semnificativ executarea unei eventuale hotărâri judecătorești. Simpla eventualitate sau presupunere subiectivă nu poate fundamenta o ingerință în drepturile fundamentale ale persoanei.

Or, din analiza materialelor cauzei, Colegiul constată că instanța de fond a reținut existența riscului exclusiv pe baza declarațiilor reclamantului, fără a indica probe obiective care să confirme existența unui comportament concret orientat spre sustragerea minorului de la jurisdicția instanțelor naționale.

În acest sens, împrejurările invocate, precum locuirea anterioară în străinătate, presupuse intenții privind stabilirea domiciliului în străinătate reprezintă elemente de natură generală, insuficiente pentru a fundamenta concluzia privind un pericol iminent și real. Acestea nu sunt susținute de acte materiale exterioare, cum ar fi rezervări de călătorie, demersuri de emigrare, transfer de domiciliu sau alte manifestări obiective ale intenției de părăsire a țării.

Colegiul subliniază că un risc „real și iminent”, în sensul art. 174 Cod de procedură civilă, presupune existența unor circumstanțe verificabile, actuale și concrete, care să demonstreze că fără intervenția instanței executarea hotărârii ar deveni imposibilă sau ar fi serios periclitată. O simplă ipoteză privind conduita viitoare a pârâtei nu satisface acest standard.

Totodată, instanța de fond nu a realizat o analiză efectivă a proporționalității măsurii dispuse, deși aceasta reprezintă o condiție esențială în materia asigurării acțiunii. Orice măsură restrictivă trebuie să fie nu doar utilă scopului urmărit, ci și strict necesară, în sensul că nu există alte mijloace mai puțin intruzive care să asigure același rezultat.

În speță, instanța nu a examinat dacă scopul invocat, respectiv asigurarea administrării expertizei genetice și a executării hotărârii putea fi realizat prin alte mecanisme procedurale mai puțin restrictive, precum citarea corespunzătoare, stabilirea unor obligații procesuale sau alte garanții judiciare.

De asemenea, Colegiul reține că măsura dispusă afectează în mod direct un drept fundamental, respectiv libertatea de circulație, precum și exercițiul drepturilor parentale asupra unui copil de vârstă fragedă, ceea ce impune un standard probatoriu înalt și o justificare strictă, riguroasă și individualizată.

Or, instanța de fond a operat cu o prezumție generală de risc, fără individualizarea circumstanțelor cauzei și fără a demonstra în ce mod concret conduita pârâtei ar face probabilă sustragerea minorului.

În acest context, Colegiul reține că nu este suficientă existența unui conflict între părți sau a unor neînțelegeri privind exercitarea drepturilor părintești pentru a justifica o măsură de o asemenea gravitate. Conflictul parental, în sine, nu echivalează cu un risc juridic de sustragere a minorului.

Prin urmare, în circumstanțele expuse, Colegiul civil reține că măsura asigurătorie dispusă este neîntemeiată, nefiind susținută de probe obiective și nefiind proporțională ori corelată cu obiectul litigiului dedus judecății

În concluzie, Colegiul civil consideră necesar de a admite recursul, de a casa încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 februarie 2026 și de a soluționa prin decizie

problema în fond, prin pronunţarea unei soluții de respingere a cererii de asigurarea a acțiunii depuse de Victor Slivinschi.

În conformitate cu art. 427 lit. c) și art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de Elena Bulat.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 februarie 2026, prin care s-a admis cererea privind asigurarea acțiunii, formulate în cadrul cauzei civile la cererea de chemare în judecată înaintată de Victor Slivinschi către Elena Bulat, intervenienți accesorii Agenția Servicii Publice și Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sect. Ciocana, mun. Chișinău cu privire la stabilirea paternității și operarea modificărilor în actul de stare civilă privind înregistrarea nașterii copilului minor și se soluționează prin decizie problema în fond, prin care:

Se respinge, ca neîntemeiată, cererea reclamantului Victor Slivinschi cu privire la asigurarea acțiunii.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Cravеț

Constantin Roșca